

REBECCA YARROS

Ό,τι αφήσαμε μισό

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το πιο
συγκινητικό
ρομάντζο του
#booktok.

Δύο εκθροί.
Ένα μισοτελειωμένο χειρόγραφο.
Ένας μεγάλος έρωτας.

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ό,τι αφήσαμε μισό**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The things we leave unfinished

Από τις Εκδόσεις Entangled Publishing, LLC, Κολοράντο 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca Yarros

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ιωάννα Χόνδρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μυρτώ Ταπεινού

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Bree Archer

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπέννης

© Rebecca Yarros, 2021

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: CatLane/GettyImages, cappels/GettyImages, pkanchana/GettyImage

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5660-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκν 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

REBECCA YARROS

ό,τι
αφήσαμε μισό

Μετάφραση: Ιωάννα Χόνδρου

Στον Τζέισον...

*Για τις μέρες που τα θράύσματα βγαίνουν
στην επιφάνεια και μας θυμίζουν ότι,
μετά από πέντε στρατιωτικές αποστολές
και είκοσι δύο χρόνια με τη στολή,
εμείς είμαστε οι τυχεροί, αγάπη μου.*

Είμαστε το κεραυνοβόλημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Τζόρτζια

Αγαπημένε μου Τζεμσον,

Δεν είναι το τέθος μας αυτό. Η καρδιά μου πάντα θα είναι μαζί σου, όπου κι αν είμαστε. Για μια αγάπη σαν τη δική μας ο χρόνος και η απόσταση δεν είναι παρά μακρές δυσκοχίες. Εγώ θα περιμένω μέρες, μήνες, ή ακόμα και χρόνια. Θα περιμένουμε. Θα με βρεις εκεί όπου σπρίβει το ρυάκι, γύρω από τις δεύκες που θηκνίζονται στον άνεμο, ακριβώς όπως οικειρεντύκαμε και οι δυο μας, να περιμένω με εκείνον που αγαπάμε. Με σκοπώνει που πρέπει να σ' αφήσω, αλλά θα το κάνω για σένα. Θα μας κρατήσω ασφαλείς. Θα σε περιμένω κάθε δευτερόλεπτο, κάθε ώρα, κάθε μέρα για την υπόλοιπη ζωή μου, κι αν αυτό δεν είναι αρκετό, για μια αιωνιότητα. Ακριβώς τόσο θα σ' αγαπώ, Τζεμσον.

Γύρνα κοντά μου, αγάπη μου.

Εκάρδετ

Τζόρτζια Έλσγουορθ. Ακούμπησα απαλά την πιστωτική κάρτα μου με τον αντίχειρά μου, ευχόμενη να μπορούσα να την τρίψω τόσο δυνατά ώστε να σβήσω τα γράμματα. Έξι χρόνια γάμου και το μόνο που μου είχε απομείνει αφότου έφυγα ήταν ένα όνομα που δεν ήταν καν δικό μου.

Σε μερικά λεπτά όμως, δε θα το είχα ούτε αυτό.

«Νούμερο ενενήντα οκτώ;» φώναξε η Τζούλιετ Σίνκλερ πίσω από το πλεξιγκλάς του γκισέ της, λες κι εδώ και μία ώρα δεν

ήμουν το μοναδικό άτομο στο Τμήμα Οδικών Μεταφορών του Πόπλαρ Γκρόουβ. Είχα φτάσει αεροπορικά στο Ντένβερ σήμερα το πρωί, είχα οδηγήσει μέχρι το μεσημέρι κι ακόμη δεν είχα πάει στο σπίτι μου – τόσο απεγνωσμένα ήθελα να διώξω από τη ζωή μου τα τελευταία απομεινάρια του Ντέμιαν.

Ευελπιστούσα ότι, αν ξεφορτωνόμουν το όνομά του, η απώλεια του ίδιου και τα έξι χρόνια που είχα χάσει από τη ζωή μου θα πονούσαν λίγο λιγότερο.

«Εδώ». Έβαλα μέσα την πιστωτική κάρτα μου και πήγα προς το γκισέ της.

«Πού είναι το νούμερό σου;» ρώτησε απλώνοντας το χέρι της με ένα χαϊρέκακο χαμόγελο ικανοποίησης, που δεν είχε αλλάξει και πολύ από το λύκειο.

«Μόνο εγώ είμαι εδώ, Τζούλιετ». Ένωθα την εξάντληση να χτυπάει κάθε νεύρο του κορμιού μου. Αν μπορούσα απλώς να τελειώνω με όλο αυτό, θα κουλουριαζόμουν στη μεγάλη πολυθρόνα του γραφείου της γιαγιάς και θα αγνοούσα τον κόσμο για την υπόλοιπη ζωή μου.

«Ο κανονισμός λέει...»

«Έλα τώρα, Τζούλιετ, σταμάτα». Η Σόφι μπήκε στο γραφείο της Τζούλιετ κι έριξε ένα βλέμμα αγανάκτησης. «Έχω τα χαρτιά της Τζόρτζια, όπως και να 'χει. Πήγαινε να κάνεις διάλειμμα ή ό,τι άλλο θέλεις».

«Εντάξει». Η Τζούλιετ απομακρύνθηκε από τον πάγκο, δίνοντας τη θέση της στη Σόφι, η οποία είχε αποφοιτήσει έναν χρόνο πριν από εμάς. «Χαίρομαι που σε βλέπω, Τζόρτζια». Έσκασε ένα πολύ γλυκό χαμόγελο προς το μέρος μου.

«Κι εγώ». Της έσκασα το επιδέξιο χαμόγελο που είχε κολλήσει στο πρόσωπό μου τα τελευταία χρόνια και με διατηρούσε ακέραιη, ενώ τα πάντα γύρω μου διαλύονταν.

«Συγγνώμη γι' αυτό». Η Σόφι έκανε έναν μορφασμό, σού-

φρωσε τη μύτη της κι έφτιαξε τα γυαλιά της. «Είναι... ε να, δεν έχει αλλάξει και πολύ. Τέλος πάντων, όλα δείχνουν εντάξει». Μου έδωσε πίσω τα χαρτιά που είχα παραλάβει το προηγούμενο απόγευμα από τον δικηγόρο μου μαζί με μια καινούργια κάρτα κοινωνικής ασφάλισης, και τα έβαλα μέσα στον φάκελο. Ενώ η ζωή μου είχε διαλυθεί, η υλική εκδήλωση αυτής της διάλυσης ήταν συραμμένη στην εντέλεια υπό γωνία σαράντα πέντε μοιρών. Πόσο ειρωνικό. «Δε διάβασα τον διακανονισμό, ή ό,τι είναι αυτό», είπε ήρεμα.

«Ήταν στο *Celebrity Weekly!*» είπε τραγουδιστά από το βάθος η Τζούλιετ.

«Δε διαβάζουμε όλοι αυτό το σκουπίδι!» απάντησε απότομα η Σόφι πάνω από τον ώμο της κι έπειτα μου έσκασε ένα συμπονετικό χαμόγελο. «Όλοι μας εδώ είμαστε πολύ περήφανοι για τον τρόπο που κράτησες το κεφάλι σου ψηλά μέσα σε... όλο αυτό».

«Σ' ευχαριστώ, Σόφι», απάντησα καταπίνοντας τον κόμπο στον λαιμό μου. Το μόνο χειρότερο από έναν αποτυχημένο γάμο, για τον οποίο όλοι με είχαν προειδοποιήσει, ήταν να βλέπω τον πόνο και τον εξευτελισμό μου σε όλες τις σελίδες και τα περιοδικά που απευθύνονται στους λάτρεις του κουτσομπολιού, οι οποίοι καταβροχθίζουν τις προσωπικές τραγωδίες των άλλων στο όνομα μιας ένοχης απόλαυσης. Κρατώντας το κεφάλι μου ψηλά και το στόμα μου κλειστό, όταν μου έχωναν τις κάμερες στη μούρη τους τελευταίους έξι μήνες, είχα αποκτήσει το παρατσούκλι «Η Ψυχρή Βασίλισσα». Αν όμως αυτό ήταν το αντίτιμο που έπρεπε να πληρώσω για να διατηρήσω όση αξιοπρέπεια μου είχε απομείνει, ας ήταν.

«Λοιπόν, να πω καλώς ήρθες στην πατρίδα; Ή έχεις έρθει απλώς για επίσκεψη;» Μου έδωσε ένα τυπωμένο χαρτάκι που θα μου χρησίμευε ως προσωρινό δίπλωμα οδήγησης, μέχρι να μου έρθει το καινούργιο με το ταχυδρομείο.

«Ηρθα για να μείνω». Η απάντησή μου καλύτερα να είχε μεταδοθεί από το ραδιόφωνο. Η Τζούλιετ θα φρόντιζε να το μάθουν όλοι στο Πόπλαρ Γκρόουβ μέχρι το βράδυ.

«Καλώς ήρθες, λοιπόν!» Χαμογέλασε πλατιά. «Φήμες λένε ότι είναι και η μαμά σου στην πόλη».

Τώρα ένιωθα στο στομάχι τον κόμπο.

«Αλήθεια; Δεν... έχω πάει αποκεί ακόμη». *Φήμες λένε* σήμαινε ότι τη μαμά την είχαν δει σε ένα από τα δύο σουπερμάρκετ μας ή στο μπαρ της περιοχής. Πιο πιθανό ήταν το δεύτερο. Τότε ίσως ήρθε για να...

Μην τελειώσεις τη φράση.

Ένωσα τεράστια απογοήτευση ακόμα και στη σκέψη ότι η μαμά μπορεί να ήταν εδώ για να με βοηθήσει. Κάτι ήθελε.

Καθάρισα τον λαιμό μου. «Πώς είναι ο μπαμπάς σου;»

«Καλά είναι! Πιστεύουν ότι όλα πήγαν καλά αυτή τη φορά». Η έκφραση του προσώπου της άλλαξε. «Πολύ λυπάμαι για όσα πέρασες, Τζόρτζια. Δεν μπορώ καν να φανταστώ τον σύζυγό μου να...» Κούνησε το κεφάλι της. «Όπως και να 'χει, δεν το άξιζες αυτό».

«Σ' ευχαριστώ». Κοίταξα από την άλλη και το βλέμμα μου έπεσε στη βέρα της. «Δώσε χαιρετισμούς στον Νταν από μένα».

«Θα δώσω».

Βγήκα έξω στο απογευματινό φως που έλουζε τη Μείν Στριτ με μια κατευναστική, αλλόκοτη λάμψη κι αναστέναξα από ανακούφιση. Είχα πάρει πίσω το όνομά μου και η πόλη ήταν ακριβώς όπως τη θυμόμουν. Οικογένειες έκαναν βόλτα απολαμβάνοντας τον καλοκαιρινό καιρό και φίλοι κουβέντιαζαν με φόνο το γραφικό, βραχώδες βουνό. Ο πληθυσμός του Πόπλαρ Γκρόουβ ήταν μικρότερος από το υψόμετρο, αλλά αρκετά μεγάλος για να χρειάζεται μισή ντουζίνα φανάρια, ενώ οι κάτοι-

κοι ήταν τόσο δεμένοι μεταξύ τους, που η ιδιωτικότητα ήταν σπάνιο αγαθό. Α, είχαμε κι ένα εξαιρετικό βιβλιοπωλείο.

Η γιαγιά μου είχε φροντίσει γι' αυτό.

Πέταξα τα χαρτιά μου στο μπροστινό κάθισμα του νοικιασμένου αυτοκινήτου μου και σταμάτησα. Η μαμά μάλλον ήταν σπίτι αυτή τη στιγμή – ποτέ δεν της είχα ζητήσει να μου δώσει πίσω τα κλειδιά μετά την κηδεία. Ξαφνικά δεν ανυπομονούσα και τόσο να πάω σπίτι. Τους τελευταίους μήνες, μου είχε ρουφήξει τη συμπόνια, τη δύναμη, ακόμα και την ελπίδα. Δεν ήμουν σίγουρη ότι μπορούσα να διαχειριστώ τη μαμά, όταν το μόνο που μου είχε απομείνει ήταν θυμός.

Τώρα όμως ήμουν σπίτι, όπου μπορούσα να φορτίσω τις μπαταρίες μου μέχρι να ξανανιώσω γεμάτη.

Να φορτίσω τις μπαταρίες μου. Αυτό ακριβώς χρειαζόμουν πριν δω τη μαμά. Πέρασα απέναντι και πήγα στο Σάιντ Τέιμπλ, το κατάστημα που είχε ανοίξει η γιαγιά με τη βοήθεια μιας στενής της φίλης. Σύμφωνα με τη διαθήκη που είχε αφήσει, τώρα ήμουν η κρυφή συνέταιρος. Ήμουν... τα πάντα.

Το στήθος μου σφίχτηκε, όταν είδα το πωλητήριο στο κτίριο που παλιά ήταν το κατάστημα με τα κατοικίδια του κύριου Ναβάρο. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που η γιαγιά μου είχε πει ότι ο ιδιοκτήτης είχε πεθάνει κι ότι το μέρος ήταν πρώτο σε ζήτηση στη Μέιν Στριτ. Γιατί δεν είχε ανοίξει κάποιος άλλος μαγαζί εκεί; Μήπως το Πόπλαρ Γκρόουβ αντιμετώπιζε δυσκολίες; Η πιθανότητα έπεσε σαν βαρίδι στο στομάχι μου καθώς έμπαινα στο βιβλιοπωλείο.

Μύριζε δέρμα και τσάι, μαζί με λίγη σκόνη και άρωμα σπιτιού. Όσο ζούσα στη Νέα Υόρκη, ποτέ δεν είχα καταφέρει να βρω σε κάποια αλυσίδα τίποτα που να πλησιάζει έστω και στο ελάχιστο την καταπραϋντική μυρωδιά του, οπότε τα μάτια μου έτσουζαν από θλίψη με την πρώτη ανάσα που πήρα. Η γιαγιά

είχε πεθάνει πριν από έξι μήνες και μου έλειπε τόσο πολύ· ένιωθα ότι το στήθος μου μπορεί και να γινόταν χίλια κομμάτια από το κενό που είχε αφήσει πίσω της.

«Τζόρτζια;» Η κυρία Ριβέρα έμεινε με το στόμα ανοιχτό για ένα δευτερόλεπτο κι αμέσως μετά χαμογέλασε πίσω από τον πάγκο, ισορροπώντας το τηλέφωνο ανάμεσα στο αυτί και τον ώμο της. «Περίμενε μια στιγμή, Πέγκι».

«Γεια σας, κυρία Ριβέρα». Χαμογέλασα κι έγγνεψα στο φιλικό, οικείο πρόσωπό της. «Μην κλείνετε εξαιτίας μου. Απλώς περνούσα».

«Λοιπόν, χαίρομαι πάρα πολύ που σε βλέπω!» Έριξε μια ματιά προς το τηλέφωνο. «Όχι, όχι εσένα, Πέγκι. Μόλις μπήκε η Τζόρτζια!» Τα ζεστά καστανά μάτια της συναντήθηκαν ξανά με τα δικά μου. «Ναι, αυτή η Τζόρτζια».

Έγγνεψα ακόμα μία φορά, ενώ εκείνες συνέχισαν την κουβέντα τους, κι έπειτα πήγα πίσω στο τμήμα με τα αισθηματικά μυθιστορήματα, όπου η γιαγιά καταλάμβανε μια ολόκληρη σειρά από ράφια αφιερωμένα στα βιβλία που είχε γράψει. Διάλεξα το τελευταίο μυθιστόρημα που είχε εκδώσει κι άνοιξα το εξώφυλλο για να δω το πρόσωπό της. Είχαμε τα ίδια μπλε μάτια, αλλά λίγο πριν κλείσει τα εβδομήντα πέντε, είχε σταματήσει να βάφει τα άλλοτε κατάμαυρα μαλλιά της – την επόμενη χρονιά από την πρώτη φορά που η μαμά με είχε παρατήσει στην πόρτα της.

Ενώ στην πραγματικότητα προτιμούσε τις γεμάτες σκόνη από τον κήπο ολόσωμες φόρμες, στη φωτογραφία πορτρέτου η γιαγιά φορούσε πέρλες, μια μεταξωτή μπλουζά κι ένα καπέλο για τον ήλιο, τόσο μεγάλο που σκίαζε όλη την κομητεία, αλλά το χαμόγελό της ήταν το ίδιο. Έπιασα ένα άλλο, πιο παλιό βιβλίο, μόνο και μόνο για να δω μια δεύτερη εκδοχή αυτού του χαμόγελου.

Η πόρτα κουδούνισε κι ένα δευτερόλεπτο αργότερα ένας άντρας που μιλούσε στο τηλέφωνο άρχισε να ψάχνει στον διάδρομο γενικής μυθοπλασίας, ακριβώς από πίσω μου.

«Μια σύγχρονη Τζέιν Όστεν...» ψιθύρισα διαβάζοντας τα λόγια από το εξώφυλλο. Πάντα με εξέπληττε το γεγονός ότι η γιαγιά ήταν η πιο ρομαντική ψυχή που είχα γνωρίσει, αλλά είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της μόνη γράφοντας βιβλία για τον έρωτα, ενώ της είχε δοθεί η δυνατότητα να τον ζήσει λίγα μόνο χρόνια. Ακόμα κι όταν παντρεύτηκε τον παππού Μπράιαν, έζησαν μαζί μόνο μια δεκαετία, μέχρι να της τον πάρει ο καρκίνος. Ίσως οι γυναίκες στην οικογένειά μου είμαστε καταραμένες στην ερωτική μας ζωή.

«Πού στον διάολο είναι αυτό;» Ο άντρας ύψωσε τη φωνή του.

Ανασήκωσα στιγμιαία τα φρύδια μου και κοίταξα πάνω από τον ώμο μου. Κρατούσε ένα βιβλίο του Νόα Χάρισον στο οποίο –για φαντάσου– υπήρχαν δύο άνθρωποι που σχεδόν φιλιούνταν στην κλασική στάση.

«Δεν τσέκαρα το μείλ μου στη μέση των Άνδεων, οπότε ναι, είναι η πρώτη φορά που βλέπω το καινούργιο». Ο τύπος κυριολεκτικά έβραζε από θυμό, ενώ πήρε στα χέρια του ακόμα ένα βιβλίο του Χάρισον και τα κράτησε δίπλα δίπλα. Δύο διαφορετικά ζευγάρια, ακριβώς η ίδια στάση.

Σίγουρα θα έμενα πιστή στην επιλογή μου ή σε οτιδήποτε άλλο σε αυτό το τμήμα.

«Είναι ολόιδια, αυτό είναι το πρόβλημα. Το πρόβλημα με το παλιό ήταν... Φυσικά και είμαι τσαντισμένος! Ταξίδευα δεκαοχτώ ολόκληρες ώρες και, σε περίπτωση που σου διαφεύγει, διέκοψα την έρευνά μου για να είμαι εδώ. Σου λέω ότι είναι ολόιδια. Περίμενε, θα σ' το αποδείξω. Δεσποινίς;»

«Ναι;» Έστριψα ελαφρά και, όταν σήκωσα το βλέμμα μου,

βρήκα δύο εξώφυλλα ακριβώς μπροστά στη μούρη μου. Λες και δεν υπήρχε τόσος χώρος μες στο βιβλιοπωλείο.

«Σας φαίνονται ίδια;»

«Ναι. Ολόidia». Έβαλα πίσω στο ράφι ένα από τα βιβλία της γιαγιάς, αφού του ψιθύρισα νοερά ένα μικρό αντίο, όπως κάθε φορά που έβλεπα ένα από τα βιβλία της σε κάποιο κατάστημα. Άραγε θα μου ήταν ποτέ πιο εύκολο να διαχειριστώ την απουσία της;

«Βλέπεις; Επειδή υποτίθεται ότι δεν πρέπει να είναι ίδια!» φώναξε ο άντρας μάλλον στην κακόμοιρη ψυχή στην άλλη άκρη της γραμμής γιατί, αν μιλούσε σ' εμένα με αυτόν τον τόνο, δε θα πήγαιναν καλά τα πράγματα.

«Προς υπεράσπισή του όλα τα βιβλία του έχουν το ίδιο θέμα...» μουρμούρισα. Σκατά. Μου ξέφυγε πριν προλάβω να το σταματήσω. Μάλλον το φίλτρο μου ήταν τόσο ανενεργό όσο τα συναισθήματά μου. «Συγγνώμη», γύρισα να τον κοιτάξω σηκώνοντας το βλέμμα μου, μέχρι που είδα δύο σκούρα φρύδια ανασηκωμένα από έκπληξη πάνω από δύο εξίσου σκούρα μάτια. Ουάου.

Η διαλυμένη μου καρδιά αναπήδησε – όπως ακριβώς συμβαίνει σε όλες τις ηρωίδες στα βιβλία της γιαγιάς. Ήταν ο πιο υπέροχος άντρας που είχα δει ποτέ και, ως πρώην σύζυγος σκηνοθέτη, είχα δει αρκετούς.

Α όχι, όχι όχι. Έχεις ανοσία στους όμορφους άντρες, προειδοποίησε η λογική πλευρά του εγκεφάλου μου, αλλά ήμουν πολύ απασχολημένη για να την ακούσω.

«Δεν έχουν το ίδιο...» Ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Θα σε ξαναπάρω». Κράτησε και τα δύο βιβλία με το ένα χέρι, έκλεισε το τηλέφωνο και το έβαλε στην τσέπη του.

Έδειχνε στην ηλικία μου –γύρω στα τριάντα πάνω κάτω–, ήταν τουλάχιστον 1,80 και τα μαύρα, αχτένιστα μαλλιά του έπε-

φταν ατημέλητα στο μαυρισμένο, μελαμψό δέρμα του, σαν να είχε σηκωθεί μόλις από το κρεβάτι, πριν φτάσουν σ' εκείνα τα ανασηκωμένα μαύρα φρύδια και στα απίστευτα σκούρα καστανά μάτια του. Η μύτη του ήταν ίσια, τα χείλη του σμιλεμένα και το περίγραμμά τους παχύ, κι αυτό μου θύμιζε πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που φιλήθηκα, ενώ στο πηγούνι του αχνοφαινόταν μια λεπτή σκιά από γένια. Το σώμα του ήταν γραμμωμένο, γεμάτο γωνίες και, κρίνοντας από τους σφικτούς μύες στους πήχεις του, θα έβαζα στοίχημα ότι ήταν πολύ εξοικειωμένος με τον χώρο του γυμναστηρίου... και μάλλον με τον χώρο της κρεβατοκάμαρας.

«Μόλις είπατε ότι έχουν το ίδιο θέμα;» ρώτησε αργά.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. *Σωστά. Τα βιβλία.* Με χαστούκισα νοερά που έχασα τον ειρμό της σκέψης μου μπροστά σε ένα όμορφο πρόσωπο. Είχα ανακτήσει το όνομά μου εδώ και είκοσι λεπτά και για το προσεχές μέλλον οι άντρες δε συμπεριλαμβάνονταν στο μενού. Εξάλλου, δεν ήταν καν από κάπου εδώ γύρω. Δεν ξέρω αν ταξίδευε ή όχι επί δεκαοχτώ ώρες, όμως το εφαρμοστό παντελόνι του φώναζε από μακριά ότι ήταν επώνυμο και τα манίκια του λευκού λινού πουκαμίσου του ήταν σηκωμένα σε ένα πρόχειρο κι ατημέλητο στίλ, που μόνο πρόχειρο δεν ήταν. Κανένας από τους άντρες που έμεναν στο Πόπλαρ Γκρόουβ δε φορούσε πανάκριβα παντελόνια, ούτε είχε νεοϋορκέζικη προφορά.

«Πάνω κάτω. Ένα αγόρι γνωρίζει ένα κορίτσι, ερωτεύονται, συμβαίνει μια τραγωδία, κάποιος πεθαίνει». Ανασήκωσα τους ώμους μου, περήφανη που δεν ένιωθα τα μάγουλά μου να αναψοκοκκινίζουν και να με προδίδουν. «Προσθέστε λίγο δικαστικό δράμα, λίγο απογοητευτικό αλλά ποιητικό σεξ και ίσως μια σκηνή σε μια παραλία κι έχετε αυτό που θέλετε. Αν σας αρέσει αυτό το είδος, τότε δε θα κάνετε λάθος με κανένα από τα δύο βιβλία».

«Απογοητευτικό;» Έσμιξε τα φρύδια, καθώς κοιτούσε μια το ένα βιβλίο και μια το άλλο κι έπειτα εμένα. «Δεν πεθαίνει πάντα κάποιος».

Μάλλον είχε διαβάσει ένα ή δύο βιβλία του Χάρισον, το πολύ. «Εντάξει, στο ογδόντα τοις εκατό των περιπτώσεων. Πηγαίνετε να δείτε και μόνος σας», πρότεινα. «Γι' αυτόν τον λόγο τα βιβλία του βρίσκονται σε αυτή την πλευρά –έδειξα την πινακίδα της γενικής μυθοπλασίας– κι όχι σε αυτή την πλευρά». Κούνησα το δάχτυλό μου δείχνοντας την πινακίδα των αισθηματικών μυθιστορημάτων.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Η ίσως οι ιστορίες του έχουν κάτι παραπάνω από σεξ και μη ρεαλιστικές προσδοκίες». Η γοητεία του σαν να μειώθηκε κάπως, όταν μου πέταξε κατάμουτρα ένα από τα πράγματα που μου τη δίνουν.

Ανατρίχιασα. «Τα αισθηματικά μυθιστορήματα δε μιλάνε για μη ρεαλιστικές προσδοκίες και σεξ. Μιλάνε για την αγάπη και πώς θα ξεπεράσεις τις αντιξοότητες μέσα από μια εμπειρία που μπορεί να θεωρηθεί οικουμενική». Αυτό μου είχαν διδάξει η γιαγιά μου και τα χιλιάδες αισθηματικά μυθιστορήματα που είχα διαβάσει μέχρι τα είκοσι οκτώ μου.

«Και προφανώς ικανοποιητικό σεξ». Ανασήκωσε το ένα φρύδι.

Η λέξη βγήκε από το στόμα του σαν να τη χάιδευαν τα χείλη του κι εγώ δεν ήθελα να αναψοκοκκινίσω στο άκουσμά της.

«Αν δε σας αρέσει το σεξ ή αν νιώθετε άβολα με τις γυναίκες που αποδέχονται τη σεξουαλικότητά τους, τότε αυτό λέει περισσότερο για εσάς παρά για το είδος, δε νομίζετε;» Έγειρα το κεφάλι μου. «Η μήπως είστε αντίθετος με το “ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα”;»

«Είμαι υπέρ του σεξ και των γυναικών που αποδέχονται τη

σεξουαλικότητά τους και του “ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα”». Η φωνή του έγινε απότομη.

«Τότε σίγουρα εκείνα τα βιβλία δεν είναι για εσάς, επειδή το μόνο που αποδέχονται είναι η απόλυτη δυστυχία. Αν όμως σας κάνουν, καλό διάβασμα». *Και κάπως έτσι άφησα πίσω μου την Ψυχρή Βασίλισσα*. Να ’ταν κι άλλη. Εκεί έφτασα λοιπόν, να λογομαχώ με έναν άγνωστο σε ένα βιβλιοπωλείο.

Κούνησε το κεφάλι του. «Είναι ιστορίες αγάπης. Έτσι λέει εδώ». Έδειξε ένα από τα εξώφυλλα που τύχαινε να έχει μια φράση της γιαγιάς. *Τη φράση*. Για την οποία ο εκδότης της την παρακαλούσε τόσο πολύ, που τελικά υποχώρησε και στο τέλος αρκέστηκε σε αυτό που έπρεπε να πει.

«Κανείς δε γράφει ιστορίες αγάπης σαν τον Νόα Χάρισον», διάβασα με ένα μειδίαμα στα χείλη.

«Θα έλεγα ότι η Σκάρλετ Στάντον είναι μια αρκετά καταξιωμένη συγγραφέας αισθηματικών μυθιστορημάτων, δε συμφωνείτε;» Ένα ακαταμάχητο, σέξι, πονηρό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό του. «Αν λέει ότι είναι ιστορία αγάπης, τότε είναι ιστορία αγάπης».

Πώς μπορούσε κάποιος τόσο όμορφος να μου τη σπάει τόσο πολύ;

«Θα έλεγα ότι αναμφίβολα η Σκάρλετ Στάντον είναι η *πιο* καταξιωμένη συγγραφέας αισθηματικών μυθιστορημάτων της γενιάς της». Κούνησα το κεφάλι μου, έβαλα το άλλο βιβλίο της γιαγιάς εκεί όπου ανήκε και γύρισα από την άλλη για να φύγω, προτού βάλω τις φωνές σε αυτόν τον τύπο που ξεστόμιζε εδώ κι εκεί το όνομα της γιαγιάς, λες και ήξερε το παραμικρό για εκείνη.

«Οπότε είναι ασφαλές να ακούσω την πρότασή της, έτσι δεν είναι; Αν ένας άντρας θέλει να διαβάσει μια ιστορία αγάπης. Ή μήπως εγκρίνετε μόνο τις ιστορίες αγάπης που γράφουν γυναίκες;» φώναξε πίσω μου.

Σοβαρά; Έκανα στροφή στο τέλος του διαδρόμου και γύρισα να τον κοιτάξω, νιώθοντας τον θυμό να με κυριεύει. «Αυτό που δε βλέπετε σε αυτή τη φράση είναι το υπόλοιπο».

«Τι εννοείτε;» Δύο γραμμές εμφανίστηκαν ανάμεσα στα φρύδια του.

«Δεν ήταν η αρχική φράση». Κοίταξα το ταβάνι, προσπαθώντας να θυμηθώ τα ακριβή λόγια της. «Να δεις πώς πήγαινε... “Κανείς δε γράφει τέτοια επίπονη και καταθλιπτική μυθοπλασία, μεταμφιεσμένη σε ιστορίες αγάπης, όπως ο Νόα Χάρισον”. Ο εκδότης την άλλαξε για την περιλήψη». *Το είχα παρακάνει*. Σχεδόν άκουγα τη φωνή της γιαγιάς μέσα στο κεφάλι μου.

«Τι;» Μπορεί να έφταιγε ο τρόπος που άλλαξε θέση κάτω από τα φωσφοριζέ φώτα, αλλά φάνηκε σαν να χλώμιασε.

«Κοιτάξτε, συμβαίνει συνέχεια». Ξεφύσησα. «Δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά εδώ, στο Πόπλαρ Γκρόουβ, όλοι μας ξέραμε αρκετά καλά τη Σκάρλετ Στάντον, η οποία ποτέ δεν κρατούσε τις απόψεις της για τον εαυτό της». *Μάντεψε, είναι γονιδιακό*. «Αν θυμάμαι καλά, είχε πει ότι ο συγγραφέας είχε ταλέντο στις περιγραφές και του... άρεσε η παρήχηση». Αυτό ήταν το καλύτερο πράγμα που είχε να πει. «Δε διαφωνούσε με τον τρόπο γραφής του, αλλά με τις ιστορίες του».

Ένας μνς στο πιγούνι του έκανε έναν σπασμό. «Τυχαίνει να μου αρέσει η παρήχηση στις ιστορίες αγάπης που γράφω». Πέρασε από δίπλα μου και με τα δύο βιβλία και κατευθύνθηκε προς το ταμείο. «Σας ευχαριστώ για την πρόταση, δεσποινίς...»

«Ελσγουορθ». Απάντησα αυτόματα κάνοντας έναν μορφασμό, καθώς έβγαινε από τα χείλη μου. *Όχι πλέον*. «Καλό διάβασμα, κύριε...»

«Μορέλι».

Έγνεψα κι έφυγα νιώθοντας το βλέμμα του να με ακολου-

θεί μέχρι την πόρτα, όση ώρα η κυρία Ριβέρα χτυπούσε τα δύο βιβλία.

Να 'ταν κι άλλη η γαλήνη. Και το χειρότερο σε όλο αυτόν τον καβγά; Ίσως είχε δίκιο και τα βιβλία της γιαγιάς πράγματι δεν ήταν ρεαλιστικά. Το μόνο «ζήσαμε εμείς καλά κι αυτοί καλύτερα» που ήξερα ήταν της κολλητής μου της Χείζελ και, επειδή ήταν μόνο πέντε χρόνια παντρεμένη, ήταν δύσκολο να βγει η ετυμηγορία.

Πέντε λεπτά αργότερα, μπήκα στο δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι μας περνώντας από την αγροικία Γκράνθαμ, το πιο κοντινό από τα σπίτια που είχε και νοίκιαζε η γιαγιά. Έδειχνε άδειο, πρώτη φορά μετά από... πάντα. Απείχε γύρω στη μισή ώρα από το Μπρέκενριτζ, που σήμαινε ότι τα ενοικιαζόμενα της περιοχής δεν έμεναν ποτέ πολύ καιρό άδεια.

Σκατά. Δεν κανόνισες με τον μεσίτη. Προφανώς αυτό ήταν ένα από τα δεκάδες μηνύματα στον τηλεφωνητή που δεν είχα ακούσει, ή ίσως ένα από τα χιλιάδες αδιάβαστα μείλ μου. Τουλάχιστον ο τηλεφωνητής είχε σταματήσει να δέχεται νέα μηνύματα, αλλά δε συνέβαινε το ίδιο και με τα μείλ που συνέχιζαν να συσσωρεύονται. Έπρεπε να συνέλθω. Ο υπόλοιπος κόσμος δε νοιαζόταν αν ο Ντέμιαν είχε ραγίσει την καρδιά μου.

Έφτασα στο δρομάκι του σπιτιού που μεγάλωσα και πάρκα-ρα. Πάντα υπήρχε ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο στην άκρη του ημικυκλικού δρόμου.

Πρέπει να είναι εδώ η μαμά. Ένωσα το αίσθημα της διαρκούς εξάντλησης να αυξάνεται και να με κατακλύζει.

Άφησα τις βαλίτσες για αργότερα, αλλά πήρα την τσάντα μου και πήγα προς την εξώπορτα του σπιτιού, που είχε αποικιακό στιλ και ήταν εβδομήντα χρονών. Τα λουλούδια λείπουν. Πολυετή φυτά ξεπρόβαλαν αποδώ κι αποκεί, όλα ξερά και χωρίς τις φωτεινές, χρωματιστές πιτσιλιές στις σειρές από

παρτέρια που συνήθως υπήρχαν στο δρομάκι αυτή την εποχή του χρόνου.

Τα τελευταία χρόνια, όταν η γιαγιά ήταν πολύ ευάλωτη και της ήταν αδύνατο να περνάει πολύ χρόνο γονατιστή, έπαιρνα το αεροπλάνο κι ερχόμουν για να τη βοηθάω στο φύτεμα. Δεν ήταν ότι έλειπα στον Ντέμιαν... αν και τώρα ήξερα γιατί.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξα, καθώς έμπαινα στο χολ. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε από την μπαγάτιακη μυρωδιά της στάχτης στον αέρα. *Κάπνιζε* στο σπίτι της γιαγιάς; Το ξύλινο πάτωμα έδειχνε σαν να είχε να σφουγγαριστεί από τον χειμώνα κι ένα στρώμα σκόνης κάλυπτε το τραπεζάκι του χολ. Η γιαγιά θα ήταν έξαλλη, αν έβλεπε το σπίτι της σε αυτή την κατάσταση. Τι είχε απογίνει η Λίντια; Είχα ζητήσει από τον λογιστή της γιαγιάς να κρατήσει στη μισθοδοσία την οικονομία της.

Οι πόρτες του καθιστικού άνοιξαν κι εμφανίστηκε η μαμά, ντυμένη σαν να περίμενε παρέα. Το τεράστιο χαμόγελό της έσβησε όταν με είδε, αλλά μετά έγινε πλατύ.

«Τζίτζι!» Άνοιξε τα χέρια της και μου έδωσε μια αγκαλιά δύο δευτερολέπτων κι αυτό το κλασικό χτύπημα στον ώμο που είχε καθορίσει τη σχέση μας.

Θεέ μου, πόσο το μισούσα αυτό το παρατσούκλι.

«Μαμά; Τι κάνεις εδώ;» Έκανα την ερώτηση προσεκτικά, γιατί δεν ήθελα να της το χαλάσω.

Πρώτα σφίχτηκε και μετά τραβήχτηκε πίσω, ενώ το χαμόγελό της εξαφανίστηκε. «Βασικά... σε περίμενα, γλυκιά μου. Το ξέρω ότι η απώλεια της γιαγιάς ήταν μεγάλο χτύπημα και, τώρα που έχασες τον άντρα σου, σκέφτηκα ότι χρειάζονται ένα ασφαλές μέρος για να μείνεις». Κρατώντας με απαλά από τους ώμους, με κοιτούσε από πάνω ως κάτω με μια έκφραση γεμάτη συμπόνια και, όταν τελείωσε τον έλεγχο, το ένα φρύδι της

έμεινε ανασηκωμένο. «Αναμφίβολα δείχνεις συντετριμμένη. Το ξέρω ότι είναι δύσκολο αυτή τη στιγμή, αλλά σου ορκίζομαι ότι την επόμενη φορά θα είναι πιο εύκολο».

«Δε θέλω να υπάρξει επόμενη φορά», παραδέχτηκα χαμηλόφωνα.

«Ποτέ δε θέλουμε». Το βλέμμα της μαλάκωσε· ποτέ δεν την είχα ξαναδεί να με κοιτάει έτσι.

Οι ώμοι μου έπεσαν και το ισχυρό τείχος που έχτιζα όλα αυτά τα χρόνια είχε αρχίσει να εμφανίζει ρωγμές. Ίσως η μαμά γυρνούσε νέα σελίδα και ξεκινούσε καινούργιο κεφάλαιο. Είχαμε πάρα πολλά χρόνια να περάσουμε πραγματικό χρόνο μαζί και ίσως τελικά είχαμε φτάσει σε ένα σημείο όπου μπορούσαμε να το κάνουμε...

«Τζόρτζια;» ρώτησε ένας άντρας μέσα από το άνοιγμα της γυάλινης πόρτας. «Είναι εδώ αυτός;»

Τα φρύδια μου ανασηκώθηκαν τόσο πολύ, που παραλίγο να χτυπήσουν στο ταβάνι.

«Κρίστοφερ, δώσε μου ένα λεπτό. Μόλις ήρθε η κόρη μου». Η μαμά τού έσκασε ένα σαγηνευτικό χαμόγελο, με το οποίο είχε ρίξει τους πρώτους τέσσερις άντρες της, έπειτα πήρε το χέρι μου και με έσπρωξε προς την κουζίνα πριν προλάβω να δω το καθιστικό.

«Μαμά, τι συμβαίνει; Μην μπεις καν στον κόπο να μου πεις ψέματα». Σε παρακαλώ, απλώς να είσαι ειλικρινής.

Η έκφρασή της έγινε πιο έντονη, θυμίζοντάς μου ότι η ικανότητά της να αλλάζει σχέδια από τη μια στιγμή στην άλλη ερχόταν δεύτερη μετά την απουσία συναισθηματικής διαθεσιμότητας. Διέπρεπε και στα δύο. «Κλείνω μια επαγγελματική συμφωνία», είπε αργά, δίνοντας την εντύπωση ότι σκεφτόταν τα λόγια της. «Μην ανησυχείς, Τζίτζι».

«Μη με λες έτσι. Ξέρεις ότι το μισώ». Η Τζίτζι ήταν ένα κο-

ριτσάκι που περνούσε ώρες στο παράθυρο χαζεύοντας τα πίσω φώτα των αυτοκινήτων, κι εγώ είχα μεγαλώσει.

«Επαγγελματική συμφωνία;» Την αγριοκοίταξα.

«Προέκυψε όσο σε περίμενα να γυρίσεις. Τόσο δύσκολο είναι να το πιστέψεις; Κάνε μου μήνυση που προσπαθώ να είμαι καλή μητέρα». Ανασήκωσε το πιγούνι της κι ανοιγόκλεισε βιαστικά τα μάτια της σουφρώνοντας ελαφρώς τα χείλη, σαν να την είχα πληγώσει.

Δεν το έχαβα.

«Πώς ξέρει τ' όνομά μου;» Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ.

«Όλοι ξέρουν το όνομά σου, χάρη στον Ντέμιαν». Η μαμά ξεροκατάπιε κι άγγιξε το τέλειο, κατάμαυρο γαλλικό σινιόν της – η ένδειξη ότι έλεγε ψέματα. «Το ξέρω ότι έχεις πληγωθεί, αλλά πραγματικά πιστεύω ότι θα μπορούσες να τον ξανακερδίσεις, αν παίξουμε σωστά».

Προσπαθούσε να μου αποσπάσει την προσοχή. Πέρασα ξυστά δίπλα από τη μαμά και μπήκα στο σαλόνι με ένα χαμόγελο στα χείλη.

Δύο άντρες πετάχτηκαν όρθιοι. Και οι δύο φορούσαν κουστούμι, αλλά αυτός που είχε κρυφοκοιτάξει μέσα από την ανοιχτή πόρτα έμοιαζε σίγουρα είκοσι χρόνια μεγαλύτερος από τον άλλον.

«Συγγνώμη που ήμουν αγενής. Είμαι η Τζόρτζια Έλσ...» Να πάρει. Καθάρισα τον λαιμό μου. «Τζόρτζια Στάντον».

«Τζόρτζια;» Ο μεγαλύτερος χλώμιασε. «Κρίστοφερ Τσαρλς», είπε αργά και το βλέμμα του έπεσε στιγμιαία στην πόρτα και στη μαμά μου, που μόλις είχε μπει μέσα.

Μόλις άκουσα το όνομα, τον αναγνώρισα. Ο εκδότης της γιαγιάς. Ήταν ο διευθυντής έκδοσης των βιβλίων της όταν έγραψε το τελευταίο, πριν από δέκα χρόνια, στα ενενήντα ένα της.

«Άνταμ Φέινχολντ. Χαίρομαι που σας γνωρίζω, δεσποινίς

Στάντον», είπε ο άλλος, ο πιο νέος. Και οι δύο έδειχναν κατάχλωμοι, καθώς κοιτούσαν μια τη μητέρα μου και μια εμένα.

«Και τώρα που έγιναν οι συστάσεις, Τζίτζι, θέλεις κάτι να πεις; Πάω να σου φέρω ένα ποτό». Η μαμά ήρθε βιαστικά προς το μέρος μου με το χέρι απλωμένο.

Την αγνόησα. Κάθισα στη μεγάλη μπερζέρα, που ήταν πρώτη στη σειρά των καθισμάτων, και βυθίστηκα στην οικεία αίσθηση άνεσης. «Και για ποιον ακριβώς λόγο έκανε τόσο δρόμο μέχρι το Πόπλαρ Γκρόουβ του Κολοράντο ο εκδότης της προγιαγιάς μου;»

«Είναι εδώ για μια απλή συμφωνία σχετικά με ένα βιβλίο, φυσικά». Η μαμά κάθισε επιφυλακτικά στην άκρη του πιο κοντινού σ' εμένα καναπέ κι έφτιαξε το φόρεμά της.

«Ποιο βιβλίο;» ρώτησα ευθέως τον Κρίστοφερ και τον Άνταμ. Η μαμά είχε ταλέντο σε πολλά αλλά όχι στη συγγραφή, και είχε δει αρκετές συμφωνίες για βιβλία για να ξέρω ότι οι εκδότες δεν έμπαιναν έτσι απλά στο αεροπλάνο για πλάκα.

Ο Κρίστοφερ κι ο Άνταμ κοιτάχτηκαν μπερδεμένοι, οπότε επανέλαβα την ερώτησή μου.

«Σχετικά με ποιο βιβλίο;»

«Νομίζω ότι δεν έχει τίτλο», απάντησε αργά ο Κρίστοφερ.

Όλοι οι μύες του κορμιού μου ακινητοποιήθηκαν. Απ' ό,τι ήξερα, υπήρχε μόνο ένα βιβλίο που δεν είχε τιτλοφορήσει ή που-λήσει η γιαγιά. *Η μαμά δε θα τολμούσε... έτσι δεν είναι;*

Ξεροκατάπие, έπειτα κοίταξε προς τη μεριά της μητέρας μου. «Τελειώνουμε με τις υπογραφές και θα πάρουμε το χειρόγραφο. Ξέρετε ότι στη Σκάρλετ δεν άρεσαν οι υπολογιστές και δε θέλαμε να το ρισκάρουμε και να αφήσουμε στα χέρια των θεών των μεταφορών κάτι τόσο πολύτιμο όσο το μοναδικό αυθεντικό αντίτυπο».

Γέλασαν αμήχανα και οι δύο και το ίδιο έκανε και η μαμά.

«Ποιο βιβλίο;» Αυτή τη φορά ρώτησα τη μαμά νιώθοντας σουβλιές στο στομάχι.

«Το πρώτο... και το τελευταίο της». Η παραδοχή της ήταν αναμφισβήτητη, το έβλεπα στα μάτια της και δε μου άρεσε καθόλου που κατάφερε να μου σκίσει την καρδιά. «Αυτό για τον παππού Τζέιμσον».

Μου ερχόταν να κάνω εμετό. Εκεί ακριβώς πάνω στο περσικό χαλί που τόσο αγαπούσε η γιαγιά. «Δεν το έχει τελειώσει».

«Όχι, φυσικά. Αλλά φρόντισα να προσλάβουν τον καλύτερο απ' όλους για να το ολοκληρώσει», είπε η μαμά με έναν γλυκανάλατο τόνο που δεν καταλάγιασε καθόλου τη ναυτία μου. «Δε νομίζεις ότι η γιαγιά θα ήθελε να εκδοθούν τα τελευταία λόγια της;» Τότε μου έσκασε το χαμόγελο. Αυτό που έδειχνε φιλικό και καλοπροαίρετο στους τρίτους, αλλά έκρυβε την απειλή ότι θα με τιμωρούσε όταν μείνουμε μόνες μας, αν τολμούσα να την ντροπιάσω δημοσίως.

Η μαμά ήταν αρκετά καλή δασκάλα και της έσκασα κι εγώ ένα χαμόγελο από τα δικά μου.

«Κοίτα, μαμά, πιστεύω ότι, αν η γιαγιά ήθελε να εκδοθεί αυτό το βιβλίο, θα το είχε τελειώσει». Πώς μπορούσε να το κάνει αυτό; Να κλείσει συμφωνία γι' αυτό το βιβλίο πίσω από την πλάτη μου;

«Δε συμφωνώ». Η μαμά ανασήκωσε τα φρύδια της. «Αποκαλούσε αυτό το βιβλίο κληρονομιά της, Τζίτζι. Δεν κατάφερε ποτέ να διαχειριστεί τα συναισθήματά της και να το τελειώσει και πιστεύω ότι το σωστό είναι να το κάνουμε εμείς για εκείνη. Δε νομίζεις;»

«Όχι. Κι εφόσον είμαι η μόνη δικαιούχος στη διαθήκη της, η διαχειρίστρια του λογοτεχνικού καταπιστευματός της, μόνο η δική μου γνώμη μετράει». Ξεστόμισα την αλήθεια όσο πιο ωμά μπορούσα.

Έβγαλε το προσωπίο και με κάρφωσε με το βλέμμα της, εντελώς σοκαρισμένη. «Τζόρτζια, σίγουρα δε θα αρνιόσουν...»

«Και τις δύο σας λένε Τζόρτζια;» ρώτησε ο Άνταμ υψώνοντας τον τόνο της φωνής του.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, καθώς τα κομμάτια του παζλ έμπαιναν στη θέση τους, κι έπειτα γέλασα. «Αυτό έχει ψωμί». Δεν έκλεινε απλώς μια συμφωνία πίσω από την πλάτη μου, αλλά παρίστανε εμένα.

«Τζίτζι...» είπε ικετευτικά η μαμά.

«Σας είπε ότι ήταν η Τζόρτζια Στάντον;» υπέθεσα στρέφοντας την προσοχή μου στους τύπους με το κουστούμι.

«Ελσγουορθ, αλλά ναι». Ο Κρίστοφερ έγενεψε καταφατικά και το πρόσωπο του αναψοκοκκίνισε, όταν το αντιλήφθηκε.

«Δεν είναι. Είναι η Άβα Στάντον Μπράουν Ο'Μάλι... ή μήπως ακόμη Νέλσον; Δε θυμάμαι αν το άλλαξες». Κοίταξα προς το μέρος της μαμάς ανασηκώνοντας τα φρύδια.

Η μαμά πετάχτηκε όρθια και με αγριοκοίταξε. «Κουζίνα. Τώρα».

«Μας συγχωρείτε ένα λεπτό». Έσκασα ένα χαμόγελο στα γρήγορα στους εξαπατημένους εκδότες κι έπειτα κατευθύνθηκα προς την κουζίνα, γιατί ήθελα να ακούσω την εξήγησή της.

«Δε θα μου το χαλάσεις!» είπε περιφρονητικά, όταν φτάσαμε στο δωμάτιο όπου η γιαγιά μαγείρευε κάθε Σάββατο.

Ο πάγκος ήταν γεμάτος διάσπαρτα πιάτα και στον αέρα πλανιόταν μια μυρωδιά χαλασμένου φαγητού.

«Τι έγινε η Λίντια;» ρώτησα δείχνοντας την ακαταστασία.

«Την απέλυσα. Έχωνε τη μύτη της παντού». Η μαμά ανασήκωσε τους ώμους της.

«Πόσο καιρό μένεις εδώ;»

«Από την κηδεία. Σε περίμενα...»

«Άσ' τα αυτά. Απέλυσες τη Λίντια επειδή ήξερες ότι θα μου

έλεγε ότι ψάχνεις το βιβλίο». Ήμουν τόσο θυμωμένη, που ένιωσα το αίμα να μου ανεβαίνει στο κεφάλι και το πιγούνι μου να σφίγγεται. «Πώς μπόρεσες;»

Οι ώμοι της χαλάρωσαν. «Τζίτζι...»

«Μισούσα αυτό το παρατσούκλι από τότε που ήμουν οκτώ. Σου το ξαναλέω: σταμάτα να με λες έτσι!» φώναξα. «Αλήθεια πίστευες ότι θα τη γλίστωνα παριστάνοντας ότι ήσουν εγώ; Έχουν δικηγόρους, μαμά! Κάποια στιγμή θα έπρεπε να τους δώσεις ταυτότητα».

«Μια χαρά πήγαινε μέχρι που μπήκες μέσα».

«Και η Έλεν;» είπα κοροϊδευτικά. «Πες μου ότι δεν προσφέρθηκες να τους δώσεις το χειρόγραφο χωρίς την ατζέντισσα της γιαγιάς;»

«Θα την έφερνα μόλις θα έκαναν επίσημη προσφορά. Σου δίνω τον λόγο μου. Ήρθαν μόνο για να πάρουν το βιβλίο και να το διαβάσουν».

Κούνησα το κεφάλι μου στην απόλυτη... Δεν είχα καν λέξη γι' αυτό.

Αναστέναξε λες και ήμουν εγώ αυτή που της είχε ραγίσει την καρδιά και ξέσπασε σε κλάματα. «Συγγνώμη, Τζόρτζια. Ήμουν απελπισμένη. Σε παρακαλώ, κάν' το για μένα. Η προκαταβολή θα με βοηθήσει να ορθοποδήσω...»

«Αλήθεια;» Το βλέμμα μου στράφηκε αστραπιαία προς το μέρος της. «Το θέμα είναι τα χρήματα;»

«Αλήθεια!» Κοπάνησε τα χέρια της στον γρανίτη. «Η γιαγιά μου με απέκλεισε από τη διαθήκη της για *χάρη σου*. Πήρες τα πάντα κι εμένα δε μου έμεινε τίποτα».

Ένιωσα σουβλιές από την ενοχή στα απροστάτευτα μέρη της καρδιάς μου, στα μικροσκοπικά κομμάτια που ζούσαν μέσα στην άρνηση, χωρίς ποτέ να καταλαβαίνουν ότι δεν ήθελαν όλες οι μητέρες να γίνουν μαμάδες, και η δική μου ήταν μία από αυτές.

Η γιαγιά την είχε αποκλείσει – και δεν έφταιγα εγώ γι' αυτό. «Δεν υπάρχει τίποτα να δώσω εδώ, μαμά. Ποτέ δεν τελείωσε το βιβλίο και ξέρεις γιατί. Είπε ότι το έγραψε μόνο για την οικογένεια».

«Το έγραψε για τον πατέρα μου! Κι εγώ είμαι οικογένεια! Σε παρακαλώ, Τζόρτζια». Κουνούσε τα χέρια της γύρω μας. «Εσύ έχεις όλα αυτά. Δώσε μου μόνο ένα πράγμα κι ορκίζομαι ότι θα το μοιραστώ μαζί σου».

«Το θέμα δεν είναι τα χρήματα». Ούτε καν εγώ δεν είχα διαθέσει το βιβλίο, και ήθελε να το δώσει;

«Λέει η εκατομμυριούχος».

Κράτησα σφικτά την άκρη του πάγκου της κουζίνας και πήρα βαθιές ανάσες, προσπαθώντας να σταθεροποιήσω τον χτύπο της καρδιάς μου και να δω λογικά μια παράλογη κατάσταση. Είχα οικονομική σταθερότητα; Ναι. Όμως τα εκατομμύρια της γιαγιάς προοριζόνταν για φιλανθρωπικούς σκοπούς, όπως ακριβώς ήθελε, αλλά η μαμά δεν ήταν της φιλανθρωπίας.

Όμως *ήταν* η τελευταία εν ζωή συγγενής μου.

«Σε παρακαλώ, γλυκιά μου. Απλώς άκου τους όρους που προσφέρουν. Μόνο αυτό ζητάω. Μπορείς τουλάχιστον να μου δώσεις αυτό;» Η φωνή της τρεμόπαιξε. «Ο Τιμ με άφησε. Δεν... έχω μία».

Η εξομολόγησή της χτύπησε κατευθείαν στη φρεσκοχωρισμένη μου ψυχή. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν, πανομοιότυπες αποχρώσεις του *μπλε των Στάντον*, όπως έλεγε η γιαγιά. Ήταν ό,τι είχα και δεν είχα, κι όσα χρόνια κι όσοι ψυχολόγοι κι αν πέρασαν, ποτέ δεν κατάφερα να καταπνίξω την έντονη επιθυμία μου να κάνω πράγματα για να την ευχαριστώ. Να αποδεικνύω την αξία μου.

Τα χρήματα δεν ήταν ο καταλυτικός παράγοντας που είχα φανταστεί.

Όμως αυτό δήλωνε τον δικό της χαρακτήρα – όχι τον δικό μου.

«Θ’ ακούσω, αλλά μόνο αυτό».

«Μόνο αυτό ζητάω». Η μαμά έγενεψε με ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης.

«Αλήθεια έμεινα για σένα...» ψιθύρισε. «Απλώς έτυχε να βρω το βιβλίο».

«Πάμε». *Πριν αρχίσω να σε πιστεύω.*

Στον τόνο της φωνής των αντρών υπήρχε μια ελαφριά υποψία απελπισίας, καθώς εξηγούσαν τους όρους που είχαν προσφέρει στη μαμά μου. Το έβλεπα στα μάτια τους – ήξεραν ότι το τελευταίο βιβλίο της Σκάρλετ Στάντον, αυτό το χρυσορucheίο, γλιστρούσε από τα χέρια τους, γιατί ποτέ δεν το είχαν πραγματικά.

«Θα πρέπει να πάρω τηλέφωνο την Έλεν. Είμαι σίγουρη ότι θυμάστε την ατζέντισσα της γιαγιάς», είπα όταν τελείωσαν. «Και δεν τίθεται συζήτηση για τα δικαιώματα μεταφοράς στην οθόνη. Ξέρετε ποια ήταν η γνώμη της γι’ αυτό». Η γιαγιά σιχαινόταν τις κινηματογραφικές διασκευές.

Το πρόσωπο του Κρίστοφερ σφίχτηκε.

«Και πού είναι η Αν Λόουελ;» Ήταν η επιμελήτρια της γιαγιάς πάνω από είκοσι χρόνια.

«Πήρε σύνταξη πέρυσι», απάντησε ο Κρίστοφερ. «Ο Άνταμ αποδώ είναι ο καλύτερος επιμελητής της εταιρείας μας κι έχει φέρει τον καλύτερο συγγραφέα του για να ολοκληρώσει περίπου το ένα τρίτο του βιβλίου, όπως μας είπατε;» Κοίταξε τη μαμά.

Εκείνη έγενεψε καταφατικά.

Το είχε διαβάσει; Ένιωσα μια πικρή γεύση ζήλιας να καλύπτει τη γλώσσα μου.

«Είναι ο καλύτερος», κοκορεύτηκε ο Άνταμ κοιτώντας το ρολόι του. «Εκατομμύρια πωλήσεις, εξαιρετική γραφή, με λα-

μπρές κριτικές και, ακόμα καλύτερα, φανατικός αναγνώστης της Σκάρλετ Στάντον. Έχει διαβάσει ό,τι έχει γράψει τουλάχιστον δύο φορές και είναι ελεύθερος τους επόμενους έξι μήνες για το πρότζεκτ, ώστε να το βγάλουμε γρήγορα». Προσπάθησε να με καθησυχάσει χαμογελώντας.

Δεν τα κατάφερε.

Τους αγριοκοίταξα. «Προσλάβετε έναν άντρα για να τελειώσει το βιβλίο της γιαγιάς;»

Ο Άνταμ ξεροκατάπιε. «Στ' αλήθεια είναι ο καλύτερος, τ' ορκίζομαι. Και η μαμά σας ήθελε να του πάρει συνέντευξη για να βεβαιωθεί ότι ήταν η σωστή επιλογή, οπότε είναι εδώ».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, έκπληκτη που η μαμά ήταν τόσο σχολαστική και σοκαρισμένη που ο συγγραφέας... Όχι.

«Δεν μπορώ καν να θυμηθώ την τελευταία φορά που έπρεπε να πλασάρει τον εαυτό του», είπε ο Κρίστοφερ κρυφογελώντας.

Οι σκέψεις μου σκόνταψαν, κατακυλώνοντας σε μια κουνελότρυπα, σαν ντόμινο στη σειρά. *Αδύνατον*.

«Είναι εδώ αυτή τη στιγμή;» ρώτησε η μαμά, κοιτώντας προς την πόρτα και ισιώνοντας τη φούστα της.

«Μόλις πάρκαρε». Ο Άνταμ έδειξε το Apple ρολόι του.

«Τζόρτζια, εσύ κάτσε. Θα συνοδεύσω εγώ τον καλεσμένο μας». Η μαμά τινάχτηκε όρθια από την καρέκλα της κι όρμησε προς την πόρτα, αφήνοντας τους τρεις μας βυθισμένους σε μια αμήχανη σιωπή που έσπαγε μόνο από το μονότονο *τικ τακ* του ρολογιού του παππού.

«Γνώρισα τον σύζυγό σας σε ένα γκαλά πέρυσι», είπε με ένα σφιγμένο χαμόγελο ο Κρίστοφερ.

«Τον πρώην σύζυγό μου», τον διόρθωσα.

«Σωστά». Έκανε έναν μορφασμό. «Πιστεύω ότι η τελευταία ταινία του ήταν υπερεκτιμημένη».

Όπως και κάθε ταινία, εκτός από της γιαγιάς, που είχε σκη-

νοθετήσει ο Ντέμιαν ήταν υπερεκτιμημένη, αλλά δεν ήθελα να το πιάσω αυτό το θέμα.

Ένα βαθύ, βροντερό γέλιο ακούστηκε από το χολ κι ένιωσα να ανατριχιάζω στον αυχένα.

«Ηρθε!» ανακοίνωσε εύθυμα η μαμά ανοίγοντας τις γυάλινες πόρτες.

Όταν μπήκε μέσα με τη μαμά μου, σηκώθηκα όρθια και με δυσκολία κατάφερα να κρατήσω την ισορροπία μου βλέποντάς τον ολόκληρο μπροστά μου.

Το προκλητικό του χαμόγελο έσβησε και με κοίταξε σαν να είχε δει φάντασμα.

Ένιωσα το στομάχι μου να χτυπάει στο πάτωμα.

«Τζόρτζια Στάντον, αποδώ...» άρχισε να λέει ο Κρίστοφερ.

«Νόα Χάρισον», υπέθεσα.

Ο Νόα, ο άγνωστος από το βιβλιοπωλείο, έγενεψε καταφατικά.

Δε μ' ένοιαζε πόσο καταπληκτικός ήταν αυτός ο άντρας. Μόνο πάνω από το πτώμα μου θα έβαζε χέρι στο βιβλίο της γιαγιάς μου.

Η 28χρονη Τζόρτζια Στάντον κάνει μία νέα αρχή έπειτα από ένα σκληρό διαζύγιο που της κόστισε σχεδόν τα πάντα – το σπίτι της στη Νέα Υόρκη, τα καλλιτεχνικά της όνειρα και την εμπιστοσύνη της στους ανθρώπους. Επιστρέφοντας όμως στο Κολοράντο και στο σπίτι της προγιαγιάς της, Σκάρλετ Στάντον, φημισμένης συγγραφέως αισθηματικών μυθιστορημάτων, όλα στη ζωή της θα αλλάξουν.

Όταν ο Νόα Χάρισον, το παιδί-θαύμα της σύγχρονης αμερικανικής λογοτεχνίας, αναλαμβάνει να ολοκληρώσει το ημιτελές κύκνειο άσμα της Σκάρλετ Στάντον, οι φιλοδοξίες του συγκρούονται με τις αναμνήσεις και τα τραύματα της Τζόρτζια. Το να βρει ένα ταιριαστό τέλος για το βιβλίο της αγαπημένης του συγγραφέως είναι μεγάλη πρόκληση, αλλά το να αντιμετωπίσει την όμορφη, πεισματάρη, κυνική δισέγγονη είναι κάτι εντελώς διαφορετικό.

Η χημεία ανάμεσα στην Τζόρτζια και στον Νόα είναι αδιαμφισβήτητη. Όμως, όσο ξετυλίγουν την ιστορία της Σκάρλετ, η Τζόρτζια επιβεβαιώνει ότι τα πράγματα στον έρωτα δεν πάνε ποτέ καλά. Θα πρέπει να κρατήσει τον Νόα σε απόσταση όχι μόνο από την ίδια, αλλά και από το χειρόγραφο της προγιαγιάς της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5660-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 29702